

Evangelizáció

Lekció: Róm. 10.1-17

Textus: Mt. 20.29-34

2003. okt. 19.

Gazdagrét

A látó hit

A hit hallásból van

Két vak koldus ül az út szélén a porban. Reményük nem sok. Nap mint nap kivezetik őket - talán hozzátartozóik - abban a reményben, hogy lesznek, akiknek szíve megindul irántuk és néhány fillérrel hozzájárulnak ahhoz, hogy sötétségbe zárt életüket tovább tengessék.

Hamarosan kiderül azonban, hogy ezeket a világtalan embereket mégsem temette maga alá a teljes sötétség és reménytelenség. Vakok, ennek következtében koldusok, más emberek együttérzésének kiszolgáltottjai. És mégis a világosság egy sugara csillan meg körülöttük. A hit világosságáé: "*Uram, Dávid fia, könyörülj rajtunk!*" - kiáltják. Képesek kiáltani, remélik a szabadulást. Honnan származik ez a hit?

Az út szélén kuporogva nagy sokaság morajlását hallják. Az egyre hangosodó szófoszlányokból különösen érzékeny fülük hamar kiszűri a Názáreti Jézus nevét. De miért szólítják meg? Miért tartják olyan fontosnak, hogy magukra vonják a figyelmét? Honnan ered a hit, a reménység, hogy van változás a mindennapok egymásutánjában? - Bizonyára hallottak Jézusról. Ki ne ismerné nevét?! Hallották, amint egy béna végtagjaiba szavára visszatért az erő. Hallották, hogy egy sorstársuk szemét megkente sárral, és az újra látott. Hallották, hogy a sánták járnak, a vakok látnak, a süketek hallanak, a megkötözöttek megszabadulnak, a sokaság dicsőíti Istent, aki meglátogatta népét. Nap mint nap halották a történeteket az út szélén éppen úgy, mint az otthonaikban. Először talán kételkedtek, másodszor magyarázatot találtak, harmadszor arra gondoltak, hogy ez mással megtörténhet, de velük biztosan nem.... de most, hogy tudják, **Ő** a közelben van, egészen más minden. Valami felsejlett, megszületett bennük. A remény, a hit kiáltása ez: "*Uram, Dávid fia, könyörülj rajtunk!*"

"A hit ... hallásból van, a hallás Krisztus beszéde által." Te mit hallottál róla? Mivel fordulsz hozzá, hogy Uram, könyörülj rajtam? És talán még fontosabb a kérdés: mivel *nem fordulsz hozzá?* Mi az, amire nézve van hited, és mi az, amire nézve nincs? Mert nem az a kérdés, hogy hiszünk-e abban, hogy ő a szabadító. A mai keresztyén embernek nem az a kérdés, hogy hiszi, Jézus Krisztus valóban megcselekedte mindazt, amiről az Újszövetség tanúskodik. Mégcsak az sem a kérdés a legtöbbszörnek, hogy van-e hatalma, lehetősége ma is szabadulását munkálni a reménytelen helyzetben. A kérdés az, hogy saját konkrét helyzetünkben, saját nyomorúságunkra nézve van-e hitünk a szabadítóban?

Amit hallunk róla - úgy az Újszövetség lapjaiból, mint testvéreink bizonyágtételéből - eljutott-e hozzánk? Túl a kételkedésen, a megmagyarázáson, a "másnak az életében igaz az enyémben nem" kifogásán... Ezzel jöjjünk most az Úr elé! Mire nézve van hitünk a szabadítóban, és mire nézve csak elméletileg szabadító ő, de nem hiszünk benne?

A hit legyen állhatatos

A két vak koldus hittal kiált Jézushoz, a szabadítóhoz. Ez azonban még nem hozza el a szabadulást. Mert a mindig jelenlévő visszatartó, elcsüggesztő erők munkálkodnak. Jelen esetben a két vak koldust emberszámba nem vevő sokaság személyében. Egészséges, Jézust látó, iránta lelkesedő

emberek torkollják le azokat, akiknek semmijük sincs, sem egészségük, sem vagyonuk, sem társadalmi státuszuk.

Itt ülsz az út szélén évek, évtizedek óta. Ismered azokat, akik naponta elmennek melletted; azokat, akik szólnak néhány kedves szót és segítenek, valamint azokat is, akik sietősen kopogó léptekkel mennek el melletted minden részvétel nélkül. Ők azok, akik most észrevesznek, és el akarnak hallgattatni. Ünneplik Jézust, a szabadítót, minden erejükkel azon vannak, hogy közel kerüljenek hozzá. De amikor te, a gyenge, a szegény szólítod meg őt, az útaba állnak. És a természetes az lenne, hogy csendben visszavonulsz. Hiszen megszoktad már, hogy elnémulsz, hogy szégyenedben elrejtőzöl, hogy igazadért nem harcolsz. Hiszen alamizsnából élsz. De most - és talán ezen te lepődsz meg a legjobban - nem ez történik. Nem rettensz meg, nem bújsz el, hanem annál nagyobb hittel és elszántsággal kiáltasz: *"Uram, Dávid fia, könyörülj rajtunk!"*

Hited él, és áttör az elcsüggesztő, elbátortalanító erők seregein. Amikor el akarják némítani, erőszakkal erejét venni, vagy éppen maró gúnnnyal porrá zúzni, ez a Jézusban való hit szárnyakat kap. Korábban nem ismert magasságokba szárnyall, ahelyett, hogy ernyedten hullana vissza a földre. Minél inkább támadják, annál jobban erősödik. Mindeközben felismered, hogy ez a hit lényege. A hit attól hit, hogy állhatatos, mert minden nehézség ellenére bízik, nem adja föl. Ha nem lenne állhatatos, nem is lenne hit. Megérted, hogy a hit a reménylett dolgok valósága - bízik abban, amit Istentől elfogadott. Még ha nem is látja, de valóságként kapaszkodik abba, amit Jézus titokzatos módon, beszéde által, elplántált a szívedbe: *"Uram, Dávid fia, könyörülj rajtunk!"* Ezze a hittel nem adod fel a küzdelmet az első csatavesztés után. Sőt, kitartóan imádkozol, és így készülsz fel az újabb harcokra, egészen a végső győzelemig.

A Szentlélek ugyanakkor megtanít a különbségtételre. Mert az igaz hit nemcsak harcos, kitartó és állhatatos, de engedelmes és alázatos is. Van, amikor látja a láthatatlant, reméli a reménytelent, és nincs olyan akadály, amelyet le ne küzdene, mert erre hívott az Úr. Máskor azonban abban mutatkozik meg valóságos ereje, hogy képes vagy azt mondani: ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.

Jézus, akire a hit tekint

"Uram, Dávid fia, könyörülj rajtunk!" - mondd másodszor, még hangosabban. Egyszer csak hallod, hogy megáll melletted valaki - és mindenki elcsöndesedik. Hangja szeretettel szól: *"Mit akartok, mit tegyetek veletek?"* Ki ez a Jézus, akiben hiszel?

Aki Isten Fiaként legnehezebb útján jár, amikor veled találkozik. Jerikó városát éppen maga mögött hagyta, hogy megérkezzen Jeruzsálembe, ahol napokon belül eléri a vég. Ez az út, amelyen veled találkozik, a keresztre, a kínhalálba vezet. Jézus tisztában van azzal, mi vár rá a szent városban. Azt is tudja, hogy mindezzel az Atya akaratát cselekszi meg. Ő döntött úgy, hogy a teremtett világ megváltására elbocsátja egyszülött Fiát, akinek halála és feltámadása által megvált a vakság, a bűn, a halál hatalmából téged is. Jézus küldetése célegyenesébe ért, szemei előtt már nem egyes emberek gyógyítása, nem az Isten Országáról szóló tanítás, hanem az egész világtörténelem egyetlen, legfontosabb, mással nem pótolható, máshoz nem hasonlítható cselekménye áll: élete odaáldozása az emberiség istentelensége, vaksága, bűne miatt. Helyettes áldozatának bemutatása a világ minden bűnéért. Jézus, Dávid Fia, az Isten felkentje a halálra készül, amikor kiáltasz: *"Uram, Dávid fia, könyörülj rajtunk!"*

Ezen az úton, hozzád, a névtelen koldushoz érve megáll. Nem teszi részvétlenné a küldetés láza, kozmikus felelőssége nem takar el szemei elől téged sem. Nem mondja, hogy mostmár másra kell

összpontosítani. Nem menti ki magát, hogy olyan sok más ember is szabadulásra vár. Azt sem mondja, hogy a másik igen, de te nem. Van ideje rád és van ereje, hogy megszólítson: "*Mit akartok, mit tegyetek veletek?*" A hatalom, az erő és a szeretet csodálatos összhangja van jelen benne. Szánalma, együttérzése indítja gyógyításra, mint korábban is oly gyakran, amikor nyomorult emberekkel, nyomorult helyzetekkel találkozott.

Ma ugyanez az együttérzés, isteni irgalom és szeretet vezeti azt, aki nemcsak odaáldozta az életét, de feltámadásában vissza is kapta azt, és az Atya jobbán szüntelen imádkozik érted. Ő a te pártfogód, a te képviselőd, aki kérdezi, "*Mit akartok, hogy tegyetek veletek?*"

A hit követést feltételez

A kérdésre immár teljes hittel válaszolsz: "*Azt, Uram, hogy megnyíljen a szemünk*" Ő pedig megérint és megnyitja szemed világát. Azonnal egy új világ nyílik meg előtted, fények, színek, arcok táncolnak körülötted. Mostmár te is látsz, de látásod nem ugyanaz, mint azoké, akik az egész jelenetnek egészséges látású emberként tanúi voltak. Te Jézust látod, látod bensőddel úgy, mint aki valóban Isten Fia, szabadító és megváltó. Sőt, nemcsak látod, hanem rászegzed tekinteted, nemcsak ideiglenesen, hanem immár mindörökre. Nem akarod többet szem elől téveszteni, ezért követed őt. Hiszen hinni nem jelent mást, mint Jézust látni - és nemcsak akkor, amikor elhalad melletted és megszólít, valamint szabadulást ad, hanem minden időben. Hiszen mostmár nem "véletlenül" találkozol vele, mert erre járt, hanem mindig vele vagy, hiszen követed őt. Mert Jézus nem azért szólít meg, hogy pusztán szabadításával ajándékozzon meg, hanem azért, hogy követői közé soroljon, hogy vele járjal életed minden napján. Mert a hit követés, Jézus látása minden időben. Elindultál és követed őt Jeruzsálembe. Követed a keresztre, a halálba, a sírba. Látod, amint megfeszítik - érted és helyetted. Ott vagy, amikor a sírba teszik... Követed, mert látni akarod, és így éled át a világosság újabb győzelmét a sötétség felett: az út a halálon át a feltámadásba, valamint az Atya jobbára vezet.

Követni pedig, értelem szerint, csak akkor tudod, ha látod. Látni csak akkor látod, ha szemeid megnyitotta. Ezért ma, akármilyen kérdésben és nyomorúságban is jövünk elé, a következőt kiáltjuk - vagy éppen suttozunk el - Isten Fiának: *Uram, Dávid fia, könyörülj rajtunk - és add, hogy megnyíljen a szemünk!* ÁMEN!